

El color de les ciutats. Tinc el defecte d'enamorar-me de les ciutats. I a la vida m'ha passat, de moment, amb Sarajevo, Roma i Lisboa. N'estic enamorat, sí. I això és fotut perquè desitges tornar-hi massa sovint i devores tot allò que s'escriu sobre elles. De Lisboa, curiosament, he detectat una obsessió malaltissa de molta gent per saber quin és el color de la ciutat: és de color groc? És de color blau? És una ciutat de color blanc aspre de perla i cendra? A Granollers no us cal buscar-lo. No en teniu un sinó dos. Omplen les façanes i els paradors de les botigues. Dos colors que es reppen cada any, aquest cop en forma de consulta ciutadana i de futur apocalíptic. Però si no els tinguéssiu, us diria el mateix: això de buscar el color d'una ciutat em sembla una collonada. Una mena de posat intel·lectual que acaba engreixant les pàgines de qualsevol catàleg turístic *cutre* venut a preu d'or. I és que és evident que no hi ha un únic color per a una ciutat. Ni una única olor. Ni una única memòria. Ni un únic humor. Ni una única nostàlgia. Ni un únic gest. Ni un únic cel. Ni una única llengua. Ni un únic crit. Ni un únic sentiment. Agafo el programa de la festa i compto quasi 200 actes. Una bestiesa. No hi veig cap concert ni espectacle amb un nom cridaner ni enlluernador. Però hi veig totes les olors, totes les memòries, tots els humors, totes les nostàlgies, tots els gestos, tots els cels, totes les llengües, tots els crits i tots els sentiments d'una ciutat. Hi veig l'ànima que, sens dubte, m'enganxa més que el color.

Eloi Vila.

**ATENEA
VALLÈS**
APARTHOTEL

On i quan podreu trobar el relat?

El relat es penjarà a www.blancsiblaus.cat els dies 25, 30 i 31 d'agost i 1 de setembre, a partir de les 17 h.

També trobareu el mateixos dies en suport paper al vestíbul de l'Ajuntament, a la Plaça de la Porxada.

El relat de la Festa Major

Edita: Comissió de la Festa Major
Copyright del text: Eloi Vila
Composició i distribució: Copy Portalet
Nombre d'exemplars: 3.200
Difusió gratuïta
Més informació a www.blancsiblaus.cat

EL RELAT DE LA FESTA MAJOR

 PER ELOI VILA

Capítol 1: Catàstrofe

"Diu un nostre amic, –amic de fer frases–, que quan escrivim no ens sabem moure dels voltants de la Porxada".
Amador Garrell, Plàcid, maig de 1924.

D'entrada, una confessió: el secret per avorrir és intentar explicar-ho tot. La frase és de Xuan Bello, un home que escriu en una llengua que molt poca gent parla però que encara menys gent llegeix: l'asturià. Però la confessió és meva. I us l'aboco d'inici, tot i que encara no sé ben bé per què. Potser perquè exposar quines són les meves intencions em sembla el més honest. És impossible explicar-ho tot. O potser és que necessito justificar-me. No tinc més remei: ja he començat a fer-me meva una festa que és molt vostra. Sé que he d'explicar la festa als qui ja la coneixeu. Un repte. Jo només aspiro a explicar-vos la veritat. I per aconseguir-ho no se m'acut res més que relatar-la tal com és, com va ser o com he somiat que seria. També puc inventar la veritat que, en definitiva, ve a ser el mateix que explicar mentides.

Heu estat mai en un estadi de futbol sense gent? Entreu-hi, seieu a les graderies i pareu l'orella. Com diu Eduardo Galeano: "no hi ha res menys mut que les graderies d'un camp de futbol buit". Al nou Wembley ressonen encara els crits d'eufòria culers de la final de la Champions del 2011, quan el Barça de Guardiola va escenificar l'essència més pura d'un esport com el futbol destrossant al Manchester United.

Al Sánchez Pizjuán de Sevilla, en canvi, el que se senten són plors. Els de la final amb l'Steaua del 1986. Els estadis tenen memòria. I els carrers i les places de les ciutats, també. Proveu-ho. Sortiu de matinada i planteu-vos al mig de la Porxada, o de la plaça de la Corona. Tanqueu els ulls i escolteu atentament. I veureu com engega la cercavila. I et cremes un altre cop amb la Guita, i et remulles novament amb el Basser. I tornen a passar Les Guapes Blanques ballant i els Balutònics, i Les Bastoneres, que ja han fet 20 anys, i La Turca i els gegantons. En Biscarri, en Galí i els McHagum, dels Fòssils Blaus, "unes persones de mitjana edat, aparentment normals, que s'apleguen al voltant d'un carretó i una bóta de whisky". I sents la gent com crida i riu. I com els pares expliquen, com poden, als seus fills l'origen de la humanitat que, segons La Comitiva del Ganxet "és evident que l'home ve de la mongeta, de la mongeta, de la mongeta. És evident que l'home ve de la mongeta del Ganxet". I ressona La Guimbada. I els visca els Blancs i els visca els Blaus. I et proposen estripar, ballant i bevent amb un mocador al coll fins que surti el sol.

Blancs i Blaus, una catàstrofe. L'èxit és una benedicció o una catàstrofe? Suposo que estarem d'acord que les dues opcions són certes i, alhora, contradictòries. I jo crec que tothom qui experimenta l'èxit, experimenta, sens dubte, aquest antagonisme. I més si l'èxit és tan inesperat com el que ha viscut la vostra festa. Com a observador forà, però, permeteu-me que us digui que la Festa Major de Granollers té més de catàstrofe que de benedicció.

El relat de Festa Major

Per catorzè any, convidem un autor perquè posi sobre el paper les impressions i les sensacions que li provoca la Festa Major de Blancs i Blaus. Al web hi trobareu els relats dels anys anteriors signats per Empar Moliner, Matthew Tree, Toni Sala, Carles Capdevila i Eva Piquer, Laila Karrass, Xavier Moret, Albert Sánchez Piñol, Gemma Lienas, Màrius Serra, Joan Solé i Amigó, Vincenç Villatoro, Juanjo Sáez i Gemma Ruiz. Aquest 2014 el relat recau en el periodista, guionista i escriptor Eloi Vila.

L'Eloi Vila Escarré (Sant Esteve de Palautordera, 1972) és periodista, escriptor i guionista de programes de televisió. Com a periodista va començar a treballar a *El 9 Nou* del Vallès Oriental, primer com a corresponsal del Baix Montseny i després com a redactor de la secció de Notícies i Cap d'Esports. També l'hem vist als programes

L'Eloi Vila Escarré (Sant Esteve de Palautordera, 1972) és periodista, escriptor i guionista de programes de televisió.

Em consta que us espanta l'allau de gent que aterra a Granollers atreta per les veus que criden obertament que aquesta festa és collonuda. Sé que us fa por no poder acollir a tothom com es mereix, que la festa perdi l'essència i el beure s'ho mengi tot. I també, n'estic convençut, que us angoixa una mica, encara que només sigui una mica, que els que no són d'aquí, que els que no són de Granollers, vinguin i es facin seva la festa. Però sento dir-vos que ho teniu molt cardat. Perquè per als que no som d'aquí, és una catàstrofe arribar a la ciutat i adonar-nos que hi ha milers de persones disposades a deixar totes les seves energies per fer més fort un color o un sentiment, sigui Blanc o Blau. És una catàstrofe veure una ciutat que surt al carrer sense pensar en el que s'ha de fer l'endemà. És una catàstrofe saber que abans que comenci la festa ja hi ha molta gent que fa dies que no dorm perquè tot surti bé. És una catàstrofe que la botiga dels Blancs i els Blaus vengui més marxandatge que la botiga del Barça. I no exagero. Molts de vosaltres no pareu de dir-me que això només passa durant nou dies l'any, que els 356 restants, Granollers és gris. I rebutjo portar-vos la contrària. Però és una catàstrofe veure durant nou dies, encara que sigui durant nou dies, tants somriures i tantes cares de felicitat. Podeu no demanar un reconeixement cultural institucional per a la vostra festa, però no podeu frenar una cosa: qui descobreixi el vostre tresor el convertirà en Patrimoni Personal de Felicitat. I sé que per a vosaltres, això és una catàstrofe.

Com a periodista va començar a treballar a *El 9 Nou* del Vallès Oriental, primer com a corresponsal del Baix Montseny i després com a redactor de la secció de Notícies i Cap d'Esports. També l'hem vist als programes Catalunya Avui (TVE-Catalunya), El Club (TV3), Alexandria (Canal 33), Arqueòlogo por un día (Canal Historia) i actualment és guionista del programa 'El Convidat', de TV3, presentat per Albert Om.

Col·laborador habitual a diferents mitjans de comunicació, com TVE, Catalunya Ràdio i RAC1, també està vinculat a la UOC, adaptant continguts acadèmics a formats televisius.

Com escriptor ha escrit dues novel·les: *L'Any del Senyor* (2009) i *Una paraula de més* (2011). L'any 2012 va publicar 'Cartes des del front', un llibre que recuperava diferents històries humanes de la Guerra Civil.

De ben segur que en aquesta Festa Major de Blancs i Blaus, l'Eloi trobarà un bon guió per escriure un gran relat.